

КОНГРЕГАЦІЯ МІСІЇ ГЕНЕРАЛЬНА КУРІЯ

Via dei Capasso, 30 – 00164 РИМ

Тел: +39 06 661 30 61 – Факс: +39 06 666 38 31 – Email: cmcuria@cmglobal.org

ГЕНЕРАЛЬНИЙ НАСТОЯТЕЛЬ

Рим, 28 листопада 2017 року

ЛИСТ З НАГОДИ АДВЕНТУ

«Любов винахідлива до нескінченності» і, як наслідок,
в Євхаристії можна знайти все

Усім членам Вікентійської Родини

Мої дорогі сестри і брати,

Нехай благодать і мир Ісуса завжди будуть з нами!

У своєму листі на свято нашого Засновника 27 вересня 2016 року я закликав нас подумати про Святого Вікентія де Поля як «містика милосердя». З того листа ми почали міркувати про те, що зробило Святого Вікентія де Поля Містиком Милосердя.

У листі з нагоди Адвенту 2016 року ми роздумували про «Боговтілення» як один із стовпів духовності Святого Вікентія де Поля. У листі з нагоди Великого Посту 2017 року ми розважали про другий стовп духовності нашого Засновника, «Тайнство

Пресвятої Трійці». У цьогорічному листі з нагоди Адвенту ми роздумуватимемо про третій стовп духовності Святого Вікентія – «Євхаристію».

Пишучи про стовпи нашої духовності та розповідаючи про Боговтілення і Святу Трійцю, Святий Вікентій вважає, що в Євхаристії можна знайти все це. Він пише:

Немає кращого способу з усіх можливих, вшанувати ці таїнства [Святу Трійцю та Боговтілення] ніж належна відданість, та прийняття Пресвятої Євхаристії, Таїнство та Жертва. Вона включає в себе всі інші таїнства віри і сама по собі приводить тих, хто шанобливо приймає Причастя або належним чином святкує Месу до святості і, врешті, до вічної слави. У такий спосіб Богу, Єдності та Трійці, а також Втіленому Слову віддається найбільше вшанування. З цих причин ніщо не повинно бути важливішим для нас, ніж належне вшанування цього таїнства і жертви. Ми також повинні докласти великих зусиль, щоб усі інші могли віддати таїнству таку ж честь і шану. Ми повинні намагатися, по мірі наших сил досягти цього, запобігаючи, наскільки це можливо, прояву недостатньої поваги словом чи дією, а також дбайливо навчаючи інших у що треба вірити щодо такого великого таїнства, і як вони повинні вшановувати його.¹

В Євхаристії, ви знаходите і можете розважати, міркувати, споглядати, адорувати, особисто зустрітися з усіма етапами життя Ісуса з моменту Боговтілення:

- Ісус в утробі Марії;
- Ісус у яслах;
- Ісус, як дитина в Назареті, що живе зі своїми батьками, Марією та Йосипом;
- Ісус виконує свою трирічну місію, проголошуючи Добру Новину;
- Ісус в Його стражданні та смерті на Хресті;
- Воскресіння Ісуса;
- Вознесіння Ісуса;
- Свята Трійця.

Це розуміння того, що в Євхаристії ви все це знаходите разом з іншими пророчими та натхненними словами, що походять з його найглибшого життєвого досвіду - «Любов винахідлива до нескінченності». Одне з найвідоміших висловлювань Вікентія, він використовував ці конкретні слова розповідаючи про Євхаристію, намагаючись пояснити, що є Євхаристією, що робить Євхаристія, що ми знаходимо в Євхаристії. Уява Ісуса знайшла цей конкретний засіб бути завжди з нами, постійно супроводжувати нас і залишатися з нами завжди до кінця світу. Його любов, винахідлива до нескінченності, нас сьогодні дивує, тут і зараз!

¹ CCD XIIIa, 455; Документ 117a, Загальні правила Конгрегації Місії (17 травня 1658 р.). CCD посилається на серію, *Вікентій де Поль, Листи, Конференції, Документи*, переклад та редагування Жаклін Кіляр, DC; і Марі Пул, DC; та ін., анотація - Джон В. Карвен, SM; Нью Сіті Прес, Бруклін і Гайд-парк, 1985-2014; наступні посилання на цю роботу міститимуть, як зазначено вище, скорочення CCD, далі номер розділу, а потім номер сторінки.

Оскільки любов винахідлива до нескінченності, після того як був прибитим до ганебного стовпа хреста, щоб завоювати серця та душі тих, від кого Він хоче любові – не перелічити всіх інших численних способів, які він використовував для цієї мети під час свого перебування серед нас – передбачаючи, що Його відсутність може викликати деяку забудькуватість або охолодження в наших серцях, він хотів уникнути такої небезпеки шляхом запровадження Найсвятішого Таїнства Євхаристії, в якому Він так само по-справжньому і субстанційно присутній, як Він присутній над нами в небесах. Більше того, побачивши, що, якщо Він хоче понизитись і віддатися ще більше, ніж Він зробив у своєму Боговтіленні, і міг зробити себе якимось більше схожим на нас – або, принаймні, зробити нас більш схожими на Нього – Він започаткував Святе Таїнство, щоб служити нам їжею та напоєм, маючи на увазі цим самим, що подібна єдність і схожість, яка є між природою і субстанцією, має відбуватися духовно в кожній людині. Оскільки любов може все і зробить все, Він так забажав; і боячись, що, люди не зрозуміють це неймовірне таїнство та план любові, вони можуть нехтувати долучатися до цього Таїнства, Він зобов'язував їх це робити під страхом свого вічного гніву. Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, non habebitis vitam (Якщо не будете їсти тіло Сина Людського, то ви не матимете життя (від Іоанна 6:53)).²

Якщо ми знайдемо це все в Євхаристії, то саме там Ісус говорить з нами тут і тепер з утроби Його Матері. Він говорить з нами тут і тепер з ясел як новонароджена дитина. Він говорить з нами тут і тепер, як дитина в Назареті. Він говорить з нами тут і тепер як людина, послана Отцем, що пішла робити добро. Він говорить з нами тут і тепер своїми стражданнями та смертю на Хресті. Він говорить з нами тут і тепер своїм Воскресінням. Він говорить з нами тут і тепер своїм Вознесінням. Він говорить з нами тут і тепер як одна з трьох осіб Трійці. Реальність тут-і-тепер кожної людини від часу зачаття до смерті завжди наявна в тут і тепер Євхаристії, оскільки тут і тепер Євхаристії знаходиться в тут і тепер кожної людини.

Коли Він започаткував Святе Таїнство, Він сказав своїм апостолам: «Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum» (від Луки 22:15), що означає «Я гаряче бажав споживати цю паску з вами». Тепер, оскільки Син Божий, який віддає себе нам у Святій Євхаристії, бажав цього так гаряче – desiderio desideravi – чи не правильно, що душа, яка бажав прийняти Його, і для якої Він є вищим благом, повинна бажати Його всім серцем своїм? Будьте певні, сестри, що те, що Він сказав своїм апостолам, він каже кожному з вас. Ось чому ви повинні спробувати розбудити ваше бажання доброю думкою, такою як: «Ти хочеш прийти до мене, мій Боже, а хто я? Але я, мій Господи, бажую усім серцем йти до тебе, бо ти – моє найвище благо і мій останній кінець». Покійний єпископ Женевський казав, що Він завжди служив так, ніби це було

² CCD XI, 131-132; Конференція 102, Проповідь до вмираючого брата, 1645.

востаннє, і приймав Причастя так, ніби це було причастя перед смертю. Це відмінна практика, і я раджу вам якнайрішучіше, дорогі сестри, прийняти її.³

Дорогі сестри і брати, час Адвенту дає нам чудову можливість поглибити і укріпити цей третій стовп нашої Вікентійської духовності, Євхаристію, цю «Любов винахідливу до нескінченності», це місце, де ми все знаходимо! У зв'язку з цим я пропоную зробити наступні кроки, щоб відновити або поглибити місце Євхаристії в нашому житті:

- 1) Перед проведенням Святої Меси проведіть час у тиші, щоб підготуватися до супроводу Ісуса на шляху до Голгофи, Хреста, Його смерті та Воскресіння.
- 2) Після проведення Святої Меси проведіть час у тиші, щоб подякувати Ісусу за те, що ви могли свідчити і знову та знову брати участь у Його Жертві, Смерті та Воскресінні.
- 3) Раз на тиждень принаймні півгодини присвятіть Поклонінню Святим Дарам для всієї спільноти, або візьміть участь в адорації в парафії або там, де Адорація Святих дарів є можливою.
- 4) Кожного разу, коли ми залишаємо дім, щоб кудись поїхати, зупинімося в каплиці дому чи, проходячи повз церкву, зайдімо на хвилю, щоб попросити Ісуса в домі Господньому супроводжувати нас там, куди ми плануємо йти, у службі, яку ми покликані здійснити, в завданні, яке ми хочемо виконати.

Після вшанування там Святого Таїнства і віддаючи Богу роботу, яку вони збираються зробити, вони просять Його милості переказати бідним хворим, те що Він хоче сказати їм, в Його ім'я задля їх спасіння.⁴

- 5) Кожного разу, коли ми повертаємось звідкись, зупинімося в каплиці дому або в церкві, щоб подякувати Ісусу за всі Його благословення.

Ми також повинні дотримуватися інших корисних для Конгрегації практик, таких як заходити в каплицю безпосередньо перед дорогою або відразу після повернення, вітаючи Христа в Святих Дарах.⁵

- 6) Протягом дня зробимо короткий візит до Ісуса в Дарохранительниці, щоб він допоміг відновити наш внутрішній спокій, згадати наші думки, отримати знак або відповідь на питання та сумніви, які присутні в нашому розумі в той чи інший момент.

³ CCD IX, 265; Конференція 31, Святе Причастя, 18 серпня 1647 р.

⁴ CCD XIIIb, 382; Документ 186, Підготовка хворого лікарні Hôtel-Dieu до загальної сповіді (1636).

⁵ CCD XIIIa, 460; Документ 117a, Загальні правила Конгрегації Місії, (17 травня 1658 р.).

Тепер, коли хтось говорить Вам щось грубе, що вам важко знести, не відповідайте на це, але піднесіть своє серце до Бога, щоб попросити Його про благодать миритися з цим задля любові до Нього, і перед Святими Дарами розповісти про свої проблеми нашому Господу.⁶

Я попросив нашого співбрата, Емеріка Амьота д'Інвіля, місіонера в Мадагаскарі, поділитися особистими розважаннями про Євхаристію. Нехай його думки надихають Вас у Ваших розважаннях.

Святий Вікентій надавав особливо важливе значення Євхаристії як у духовному житті своїх духовних синів і дочок, так і в місіонерській проповіді. Вона має продовжувати займати це центральне місце для нас сьогодні. Дозвольте мені поділитися з вами деякими думками які, як мені здається, мають особливе значення для нашого духовного життя та нашого апостольства сьогодні.

Це перше міркування стосується передусім священників. Я хотів би підкреслити важливий, але часом знехтуваний факт: коли ми, служителі Євхаристії, проводимо Месу, ми стаємо *одним* з Христом, через наше *службене священство*: Діючи в ім'я і в особі Христа, ми входимо в “я” тільки первосвященника, Ісуса. Ми даруємо Йому наш голос, наші руки та наше серце таким чином, що промовляючи слова Ісуса в першій особі: «Це *моє* тіло... Це *моя* кров», Він перетворює хліб в Його Тіло, а вино в Його Кров. Це інтимна близькість з Христом, яка щодня відбувається з нами, священниками, і якою ми повинні насолоджуватися, дає дуже глибоке значення нашій священницькій ідентичності.

Через наше Хрещення усі ми, Вікентійські священники, брати, сестри і миряни є «вірними Христовими», використовуючи вираз Ради. Тому через *спільне священство вірних*, що ми поділяємо, ми всі можемо, без розрізнення, пропонувати Отцю наше життя і життя усіх оточуючих нас у поєднанні з Євхаристійною жертвою Христа. Під час Меси, під час жертвоприношення або під час піднесення Гостії, давайте поєднувати наше життя, а також світ і Церкву з жертвою Ісуса його Отцю, прославляючи Його, та отримуючи благодать і дари від Нього. Таким чином наша Меса приймає особливу людську цінність, яку жертвуємо Богу-Отцю через Христа.

Без розділу, всі ми, вірні, отримуємо Причастя, кульмінацію Меси. Слова Ісуса в Євангелії від Святого Йоана, «Кожен, хто їсть моє тіло і п'є мою кров, залишається в мені, а я в ньому» (6:56), повинні підживлювати і направляти нашу подяку після причастя, щоб зробити з неї мовчазний та споглядальний момент люблячої близькості з Христом, про який сказав Йоан у своєму вступі

⁶ CCD X, 150; Конференція 74, Любов фізичних та моральних страждань (Загальні правила, стаття 6), 23 липня 1656 р.

до Пасхальної трапези, «Полюбивши своїх, що в світі були, до кінця полюбив їх» (13:1b). Христос, котрий *полюбив [нас] до кінця* у своїх стражданнях, як і Євхаристією, що є пам'яткою цієї Любові, чекає на нашу любов у відповідь на Його. Після причастя саме час виразити її Йому в мовчазній та гарячій молитві. Наше причастя буде таким достойним, якою буде наша подяка.

Нарешті після Меси, далеко не прощаючись з Ісусом, котрого ми залишимо в тиші храму, ми відправляємося з Ним, «залишаючись у Ньому і Він у нас», щоб прожити з Ним і в Ньому наш день з його викликами, радощами і печальми та обов'язками. Ми виходимо з Ним до тих, з ким ми живемо і про кого нам доручено піклуватися. Ми, вікентійці, виходимо, щоб нести Добру Новину бідним, щоб служити їм фізично і духовно, проголосити їм Слово життя, і бути на службі їх людського розвитку «наслідуючи Христа, євангелізатора вбогих» і в поєднанні з Ним.

«Той, хто залишиться в мені, і я в ньому принесе багато плодів» (Від Йоана 15:5). Це мета Євхаристії і секрет духовної плідності нашого життя і нашого апостольства.

Нехай роздуми, розважання, споглядання, адорування, і особиста зустріч з Ісусом в Євхаристії та Святих Дарах, винахідлива до нескінченності любов Ісуса, де ми все це знаходимо, допомагають нам підготуватися до майбутніх різдвяних свят, а також до життєвої місії, яку ми покликані виконати!

Ваш брат в Святому Вікентії,

Томаж Мавріч, СМ
Генеральний Настоятель